

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

HRISTOS MÂNTUIEȘTE SUFLETUL ȘI CASA LUI ZAHEU

DUMINICA A 32-A DUPĂ RUSALII

(a lui Zaheu)

SF. ȘI DREPTUL SIMEON,
PRIMITORUL DE DUMNEZEU,
SF. PROROCIȚĂ ANA

Sfânta Evanghelie din Duminica aceasta ne reține atenția tot în regiunea Ierihonului.

După ce a vindecat în chip minunat cu puterea Sa dumnezeiască pe orbul Bartimeu care cerșea la margine de drum, la intrarea în Cetate, trecând acum prin Ierihon, Mântuitorul Hristos întâlnește pe un om, cu numele Zaheu, care era mai-mare peste vameși și care, deși era foarte bogat, corupt și nedrept, lacom și desconsiderat de conaționali lui, printr-o pornire sinceră a sufletului său căuta să vadă pe Iisus și să-și mântuiască sufletul.

Zaheu din Ierihon era mai-mare al vameșilor. A avea subordonați și desigur și superiori. Vameșii strângeau taxele și impozitele de la populație și le predau stăpânilor romani de atunci, ținându-și și partea lor. Nu erau iubiți de popor, întrucât aveau bune relații cu autoritatea stăpânitoare romană. Erau lacomi, nedrepti, corupți și adunau multe averi în mod necinstit.

Auzind că trece Iisus prin Cetate, în sufletul lui Zaheu cel păcătos se aprinde o dorință: să-L vadă pe Iisus cu orice preț. Văzând că nu poate răzbi prin mulțime, fiind mic de statură, aleargă înainte pe drumul unde urma să treacă Iisus, se urcă într-un sicomor (un fel de dud) și așteaptă cu speranța că de acolo Îl va vedea mai bine pe Domnul.

Remarcăm la Zaheu curiozitate, curaj și credință. Așa cum era, un vameș corupt și blamat, voia totuși să-L vadă pe Iisus și chiar să se întâlnească cu El. Dorința, așteptarea și smerenia lui Zaheu sunt răsplătite de Domnul.

Ajungând în dreptul lui Zaheu, Mântuitorul se oprește în mod neașteptat, îl privește de jos și îi zice acestuia direct chemându-l pe nume: „Zahee, coboară, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta.”

La aceste cuvinte, prin care Hristos îl cheamă pe nume, fără ca înainte să fi vorbit vreodată cu el, Zaheu coboară din sicomor nu doar ca să-L vadă pe Iisus cine este, ci împreună cu Hristos să meargă la casa sa și Mântuitorul să-i fie oaspete.

Hristos se autoinvită într-un fel: astăzi, fără amânare, trebuie să fiu în casa ta, să intru la tine, să Mă ai oaspete, să Mă primești în casa sufletului tău, care trebuie vindecat de nedreptate, de lăcomie și de toată răutatea pe care ai adunat-o în viața ta.

Lui Zaheu nici nu-i vine să creadă că se poate întâmpla așa ceva, adică să-L

primească pe Hristos în casa sa, de aceea nu mai șovăie, coboară îndată și mergând îl primește pe Iisus cu multă bucurie în casa sa.

La acest gest neașteptat făcut de Domnul, unii din mulțime murmurau și dezaprobau faptul că Iisus intrase în casa unui vameș păcătos. Pe de altă parte, Hristos nu-l judecă pe Zaheu pentru lăcomia și nedreptățile pe care le făcuse în viața sa, nu-l mustră pe față, ci - ca un doctor iscusit - vindecă sufletul lui Zaheu în mod tainic și viața acestuia se schimbă dintr-o dată.

Bunătațea lui Hristos și lumina harului Său mântuitor pătrund adânc în sufletul lui Zaheu și din Zaheu - cel nedrept și lacom - se naște un om nou, devine Zaheu cel îndreptat și mântuit, cel bun, milostiv și darnic. Fără nici o ezitare Zaheu zice: „Iată Doamne, jumătate din

averea mea o împart săracilor și dacă am nedreptățit pe cineva întorc împătrit.” Vedem că nu împarte după Legea dreptății, ci după cea a dărniceiei, ca să prisosească bunătața și milostivirea.

Hristos, văzând hotărârea și convertirea adâncă și adevărată a lui Zaheu, că acum s-a descătușat cu adevărat din robia lăcomiei și a nedreptății, zice: „Astăzi - adică acum - s-a făcut mân-

tuire casei acesteia”, căci și el, Zaheu este fiu al lui Avraam, adică fiu dintre iudei, dar și prin credința în Hristos. Cu adevărat „Hristos-Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut.”

Hristos ne caută și ne cheamă la Sine prin Biserica Sa. Noi trebuie să-L căutăm, să-L dorim, să-L vedem și să-L cunoaștem prin harul și lumina cre-

dinței. Să-L primim în casa sufletului nostru, iar harul Său mântuitor să ne înnoiască și să ne sfințească viața. Astăzi Hristos te caută, iar tu, tot astăzi, fără nici o amânare, să-ți deschizi către El casa sufletului tău și El va intra și va mânca cu tine la masă. Să fim, deci, gazdele lui Dumnezeu, măcar câte o dată în viața noastră. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

SFÂNTUL IERARH PARTENIE AL LAMPSACULUI, VINDECĂTORUL DE CANCER ȘI BIRUITOR AL DEMONILOR

Sfântul Ierarh Partenie, Episcopul Lampsacului, prăznuit de Biserica Ortodoxă pe 7 februarie, este un mare sfânt făcător de minuni al Bisericii Ortodoxe, care a trăit în Grecia secolului al IV-lea d.Hr., în timpul domniei Sfântului Împărat Constantin cel Mare. A săvârșit multe și mari minuni atât în timpul vieții sale (a înviat trei morți, a izgonit demonii, a vindecat cancerul și multe alte boli), cât și astăzi, mai ales tămăduiri din boli incurabile.

Din minunile Sfântului Partenie

❖ Teofila, diaconița din satul Asermiei, și cu dânsa o copilă mică, anume Rufina, din același sat, amândouă slăbite de muncirea diavolească, fiind aduse la sfântul, pe amândouă le-a tămăduit, stropindu-le cu apă sfințită și rugându-se pentru dânsule. Asemenea pe Tadasie, care era singur la tatăl său, Ilarie, preotul și prin lucrarea diavolească își pierduse mintea, sfântul l-a tămăduit cu rugăciunea. Pe o bătrână săracă, anume Caliopa și cu dânsa pe o copilă, anume Kiriachi, care pătimeau de duhuri necurate, le-a tămăduit. Apoi, dându-le cele de trebuință, le-a trimis sănătoase acasă.

❖ O femeie oarecare, pe nume Alexandra, din cetatea ce se numea Arisva, având duh de mânia, care pe mulți vătăma, a fost adusă la slujitorul lui Dumnezeu, Partenie, iar el, certând pe duh, a tămăduit-o și a trimis-o sănătoasă la ai săi. Pe o altă fecioară, fiică a lui Sinodie, din cetatea Avideniei, fiind muncită de diavol și prin munți rătăcindu-se, au prins-o părinții, au dus-o la dreptul, care a tămăduit-o prin punerea mâinilor și prin rugăciune. Pe un ostaș, anume Axan, cu toate mădularele slăbănogite,

spălându-l cu apă și rugându-se lui Dumnezeu pentru dânsul, l-a făcut sănătos.

❖ Un tânăr, anume Maxim, din cetatea Viza; era în Lampsac, slujind unui diacon. Acela, căzând în boala pântecelui (dizenterie) și neputând să se tămăduiască, a murit. Părinții, auzind de moartea lui, au plecat din Viza în Lampsac ca să îngroape pe fiul lor și, luându-l cu patul, l-au dus în biserică plângând și l-au pus chiar în acel loc unde avea să meargă arhiereul lui Dumnezeu, Partenie. Venind sfântul, a văzut pe cel mort zăcând și pe părinții lui plângând, apoi a lacrimat singur și, plecându-și genunchii, s-a rugat lui Dumnezeu pentru cel mort, care a înviat îndată; și, ridicându-se, a început a grăi. Sfântul, întinzându-și mâna la dânsul, l-a ridicat și l-a dat părinților sănătos. Toată cetatea se mira foarte mult de niște minuni preaslăvite ca acestea și toți preamăreau pe Dumnezeu.

❖ În acea vreme, când Sfântul Partenie săvârșea cu darul și cu puterea lui Hristos minunile, tămăduind diferite boli, era lângă el arhidiaconul bisericii Iraclia, al cărui nume era Ipatian, ca și al arhiepiscopului lui. Acela, văzând minunile ce se săvârșeau, a căzut la picioarele sfântului bărbat, rugându-l cu lacrimi și spunându-i că, în satul său, fiind multă semănătură și răsărind holdele, grădinile, răsadurile și viile toate se uscaseră din cauza secetei. Deci, îi zicea: „Vino în acest loc, preacinstite părinte, ca văzând toate cele uscate, să te rogi lui Dumnezeu să dea ploaie pământului celui însetat și să scape de foamete toată patria noastră.” Cinstitul și sfântul bărbat, Partenie, s-a dus cu sârguință la țărini, la grădini și la vii și, văzând toate semănăturile foarte uscate, a lacrimat și, plecându-și genunchii, s-a rugat mult cu lacrimi către Iubitorul de oameni, Dumnezeu, ca să trimită ploaie pământului și să răsără roadele. Iar Dumnezeu, Cel ce face voia celor ce se tem de El, fiind rugăciunea încă în gura sfântului, a acoperit cerul cu nori și s-a pogorât ploaie multă, care a adăpat pământul din destul. ❖

A fost fiul lui Hristofor, diaconul bisericii din Melitopole din Misia (Asia Mică). Se ocupa încă de când era tânăr cu pescuitul, iar pentru viața sa curată, Dumnezeu l-a învrednicit chiar de la vârsta de 18 ani cu darul săvârșirii minunilor. Fericitul Partenie a fost hirotonit preot de episcopul Filip din Melitopole, iar Ahile, mitropolitul Cizicului, încredințându-se de curăția vieții sale și de darul facerii de minuni, l-a sfințit episcop al orașului Lampsakos (vechea Pitiusa din Misia, Asia Mică). A săvârșit multe minuni și vindecări, a înviat din morți pe Eutihian care fusese omorât, prin uneltirea diavolului, de carul său cu boi și a adus mulți păgâni la credința în Iisus Hristos.

A trecut la cele veșnice în anul 318 și a fost înmormântat în Lampsakos, în biserică zidită de el. Astăzi credincioșii îl prețuiesc în special pentru aceste minuni: vindecarea cancerului de orice fel și în orice stadiu, uneori chiar completă, și a altor boli trupești și sufletești; izbăvirea de demoni sau fărmece; salvarea din primejdii, pericole și rezolvarea unor situații fără ieșire. Părți din Sfintele Moaște ale Sf. Partenie din Lampsakos se află în Grecia: la Mănăstirea Maicii Domnului „Makrimalis” (plete lungi) de lângă localitatea Psachna din Insula Evvia cea mai mare parte a Capului Sfântului, iar Mănăstirea Sf. Ierarh Nicolae din Insula Andros păstrează o parte din mâna sa dreaptă. La noi în țară Mănăstirea Văratec păstrează la loc de cinste un fragment din moaștele sale.

MITROPOLITUL BARTOLOMEU, CHIP AL BISERICII ȘI AL NEAMULUI

„Când te găsești în fundul prăpastiei să nu disperai, iar dacă ai ajuns în vârful muntelui să nu ametești. Și să știi că această a doua primejdie este mai mare decât cea dintâi. Pentru că în fundul prăpastiei apelezi la rugăciune ca izvor de putere. Când ai ajuns în vârful muntelui, uiți de ea.”

(Înalt Preasfințitul Părinte Bartolomeu Anania, Mitropolitul Clujului)

S-au împlinit în această săptămână – pe data de 31 ianuarie 2019 – 8 ani de la chemarea la Domnul a primului Mitropolit al Clujului, Albei, Crișanei și Maramureșului, Bartolomeu Anania. Recunoaștem că nu am găzduit prea des în paginile ziarului nostru articole despre această mare personalitate a Bisericii și a culturii noastre. Anul acesta însă, dedicat și traducătorilor de cărți bisericești, se cuvine să-l aducem cât mai aproape pe cel care, la granița dintre milenii, a făcut diortosirea integrală a textului Sfintei Scripturi.

Și totuși, multe alte lucruri se pot spune despre cel care a fost călugăr, dar și un poet excepțional; a urmat cursurile Facultății de Medicină și Conservatorului, absolvind totuși numai Facultatea de Teologie; a stat șase ani în temnițele comuniste. La începutul anilor '90 face parte din Grupul de Reflecție pentru Înnoirea Bisericii, în 1993 este ales Arhiepiscop al Vadului, Feleaacului și Clujului, iar în anul 2006 este ridicat în scaunul mitropolitan al Clujului, Albei, Crișanei și Maramureșului.

Bartolomeu Anania, pe numele de botez Valeriu Anania, s-a născut la 18 martie 1921, în localitatea Glavile, județul Vâlcea. Intră în monahism la 2 februarie 1942, la Mănăstire Antim din București, primind numele Bartolomeu. Mărturisește mai târziu că decizia de a intra în monahism, la vârsta de 21 de ani, a luat-o într-o singură zi și fără prea multe frământări.

Monah de acum, Bartolomeu Anania face studii de medicină, în perioada 1945-1946, la Sibiu și Cluj și de muzică instrumentală la Cluj. Și tot la Cluj frecventează cenaclul literar al lui Victor Papilian, reactivat în casa protopopului ortodox Florea Mureșanu.

Moment de maxim de curaj și de determinare, care de fapt îi va schimba cursul vieții, este acela din iunie 1946, când, fiind student al Universității din Cluj și președinte al Centrului Studențesc „Petru Maior”, conduce greva studențească antirevizionistă și anticomunistă. Au urmat un șir de arestări și a fost expulzat din Cluj.

Din iulie până în decembrie 1947 va fi stareț al Mănăstirii Toplița. În 1948, la

Mănăstirea Bistrița îl cunoaște pe patriarhul Justinian (1948-1977), căruia i-a fost colaborator apropiat timp de peste 25 de ani. Din 1948 până în 1950 va fi intendent al palatului patriarhal și mai apoi inspector patriarhal pentru învățământul bisericesc.

A fost decan al Centrului de Îndrumări Misionare și Sociale a clerului, la Curtea de Argeș, unde preda cursuri de istorie bisericească și omiletică (1951-1952). Între anii 1952 și 1958 este director al bibliotecii patriarhale.

În anul 1958, Bartolomeu Anania este condamnat politic la 25 de ani de muncă silnică, pentru „uneltire contra ordinii sociale”. Va fi închis la Securitate, va trece prin închisorile de la Jilava, Pitești și Aiud. După șase ani cumpliti petrecuți în temnițele comuniste, este eliberat în 1964, ca mai toți deținuții politici, prin decret general de grațiere.

Între anii 1964-1965, este, din nou, director al bibliotecii patriarhale.

Din 1965 până în 1976, a funcționat, în cadrul Arhiepiscopiei Misionare Ortodoxe Române din America și Canada, ca secretar eparhial, consilier cultural, secretar general al Congresului bisericesc, director al Cancelariei eparhiale, director al Departamentului Publicațiilor, reprezentant al relațiilor interbisericești. Susține o serie de conferințe în Detroit, Chicago, Windsor și Honolulu. Redactor al revistei și almanahului Credința și al casetei de literatură Noi.

Abia la 29 octombrie 1967 este hirotonit preot de episcopul Victorin al Americii.

Mai târziu, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române îi acordă rangul de arhimandrit.

Între anii 1976 și 1982 este director al Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române la București. În anul 1982 este pensionat și se retrage la Mănăstirea Văratec, unde se dedică scrisului. Aici va începe revizuirea traducerii în limba română a Sfintei Scripturi.

În primăvara anului 1990, Părintele Arhimandrit Bartolomeu Anania a făcut parte din Grupul de Reflecție pentru Înnoirea Bisericii, alături de clerici precum Dumitru Stăniloae, Constantin Galeriu, Daniel Ciobotea, Constantin Voicescu sau Iustin Marchiș, dar și de mirenii Horia Bernea, Octavian Ghibu, Teodor Baconsky și Sorin Dumitrescu.

La 21 ianuarie 1993 este ales Arhiepiscop al Vadului, Feleaacului și Clujului. În toamna anului 2005 inițiază, demarează și coordonează acțiunea de înființare a noii mitropolii a Clujului, Albei, Crișanei și Maramureșului. Câteva luni mai târziu, la 2 martie 2006, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române îl ridică pe Preasfințitul Arhiepiscop Bartolomeu la rangul de Mitropolit al nou înființatei mitropolii a Clujului, Albei, Crișanei și Maramureșului.

Poet și dramaturg apreciat și premiat, cu o operă impresionantă. În anul 1978 devine membru al Uniunii Scriitorilor din România, iar alegerea sa ca arhiepiscop nu l-a făcut să abandoneze scrisul. În anul 1982 va obține „Premiul pentru Dramaturgie” al Uniunii Scriitorilor din România. Începând cu data de 22 noiembrie 2010 este membru de onoare al Academiei Române.

Părintele mitropolit Bartolomeu Anania și-a câștigat de mult un loc în galeria oamenilor de jertfă și abnegație deplină față de Biserica Ortodoxă și țară, schimbând de multe ori în viața sa destine și conștiințe. Veșnică să-i fie pomenirea! ❖

Lumină lină

*Lumină lină, lumină senină,
licoare nouă în slava divină,
lucind peste ape de ceruri te cerne
prin glasuri calde în cânt de vecerne.*

*Când tainic – vrajă de îngeri – tu susuri
pe câmpuri roșii de-ntinse apusuri,
smerite inimi în cor ți se-nchină,
lumină lină, lumină senină.*

*Coboară astăzi în sufletu-mi iară,
să laud slava din ceasul de sară,
lumină lină, lumină senină!
De tine, Doamne, mi-e inima plină.*

Bartolomeu Anania, 1942

ARHIMANDRITUL PAULIN LECCA, UN CĂUTĂTOR AL IUBIRII LUI HRISTOS

Părintele Arhimandrit Paulin Lecca (24 iulie 1914, Republica Moldova - 1 februarie 1996, Mănăstirea Rogozu, județul Vrancea) a fost un cunoscut duhovnic, cărturar, scriitor și misionar al Bisericii. În anul 1940 a intrat ca frate în Mănăstirea Frăsinei. A fost o perioadă stareț al Mănăstirii Arnota, însă a trecut și pe la mănăstirile Govora, Cozia, Schitul Rarău, Gologanu, Antim. Spre anii bătrâneții a fost exarh al mănăstirilor din Arhiepiscopia Dunării de Jos și din Arhiepiscopia Bucureștilor.

Părintele Paulin Lecca a fost discipol al lui Nechifor Crainic și al lui Gala Galaction, iar prin mișcarea „Rugul Aprins” i-a avut aproape pe părinții Sofian Boghiu, Daniil Sandu Tudor, Benedict Ghiuș, duhovnicul rus Ioan Kulighin. A scris destul de mult - pagini catehetice, exegetice, apologetice, memorialistice („De la moarte la viață”, „Ce este moartea?”, „Frumosul divin în opera lui Dostoievski”, „Cum să citim Biblia în învățătura Sfinților Părinți”) - majoritatea scrierilor fiind cunoscute postum de către marele public. A tradus mult și din rusește, lui datorându-i-se și una dintre versiunile românești ale „Pelerinului rus”.

El atrăgea foarte mulți oameni prin predicile sale și îi plăcea foarte mult să le împărtășească, pe lângă sfaturile evanghelice sau frânturile patericale, din scrierile lui Dostoievski, pentru a-i conștientiza pe ascultători de felul viețuirii lor. „O singură clipă, spune Dostoievski, nu un minut sau un ceas, ci o clipă ne-a dat Dumnezeu fericirea să trăim aici pe pământ și să ne pregătim pentru fericirea veșnică. Dacă pierdem această clipă, pierdem fericirea veșnică. Meritul nostru pe pământ este să iubim pe Dumnezeu din tot sufletul, din tot cugetul, din toată puterea, și pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Și dacă am murit fără a face aceste fapte bune, în vecii vecilor nu mai pot face nimic. Am pierdut pentru totdeauna fericirea veșnică.”

Învățăturile arhimandritului Paulin Lecca

❖ Ca și primii oameni, în microcosmosul nostru lăuntric săvârșim și noi același păcat. Același fruct oprit stă ispitor în fața noastră, același șarpe ne înșală și noi călcăm aceeași poruncă. Dar imediat după judecata lui Dumnezeu, conștiința începe să ne tortureze.

Cerul inimii noastre se întunecă. Norii groși acoperă strălucirea Soarelui Dreptății. Sufletul nostru începe să se tulbure, să tune și să fulgere. Ca niște fiare sălbatice se ridică patimile și poftele, sfâșiindu-ne tot ce e mai bun și mai sfânt în noi. Cădem în deznădejde și vrem să ne punem capăt zilelor.

Dar glasul lăuntric al lui Dumnezeu și al Îngerului păzitor ne sfătuiește să ne întoarcem, să cădem în genunchi, să suspinăm și să plângem, cerând mila lui Dumnezeu. Atunci, preaiubitul nostru Mijlocitor ne duce rugăciunile la Tatăl și prin sângele Lui căpătăm iertare. Și nu numai atât: însăși soarta noastră se îmbunătățește. Prin rugăciune adunăm razele Soarelui Invizibil și aprindem focul pe care atât de mult a dorit Iisus să-l vadă arzând în inimile noastre. Acest foc al Duhului Sfânt ne încălzește și ne mângâie. Și tot prin mijlocirea acestui Mângâietor, fiarele se îmblânzesc, pământul își dă roada sa, iar cerul începe să picure ploaia sa binefăcătoare. Și omul însetează și flămânzește mereu după o altă lume mai bună, iar inima lui nu se liniștește până nu se odihnește în Hristos Domnul.

❖ Păsărelele, animalele, oamenii stau în întuneric, iar eu, dacă mă fac lumină, iată că îi scot din întuneric făcându-i să nu mai orbescă, să nu

se mai lovească, să nu mai cadă în gropi. Iar dacă nu mă fac lumină, ci rămân mai departe în întuneric și fiindcă vina o port eu, iată că trebuie să cer iertare și păsărelelor.

Păsărelele și animalele îndură gerul, dar când apare un sfânt plin de căldura Duhului Sfânt, ca un soare, atunci și ele capătă această căldură. În rai n-au existat nici întunericul, nici spini, nici gerul, nici foamea, dar din pricina păcatului primului om toate aceste nenorociri s-au abătut și asupra păsărelelor și animalelor care n-au păcătuit.

Iată deci cum fiecare e vinovat față de toți și iată de ce trebuie să cerem iertare și de la păsărele. Și nu numai atât: noi avem datoria să ne umplem și de iubire și de Duhul Sfânt pentru ca să răspândim în jurul nostru lumina, căldura, frumusețea și roadele care au fost cândva în rai și pe care le-au răspândit sfinții prin viața lor sfântă.

❖ Lupta cu noi înșine, se rezumă la nimicirea voinței proprii pentru a face voința Tatălui Celui din ceruri.

Cu alte cuvinte, numai dacă ne vom clădi casa lăuntrică pe stânca lui Iisus, dacă ne vom clădi cetatea pe stânca harului de sus, iar nu pe nisipul propriilor noastre puteri și voințe, numai atunci răul din noi înșine și răul din afară nu va avea putere să ne vatăme. Și numai atunci vom izvorî din stânca noastră lăuntrică roadele Duhului: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea, înfrânarea” (Galateni 5, 22-23). De nu ne vom zidi casă pe această stâncă și de nu vom face aceste roade, nu vom putea să vedem Adevărul, chiar de ne vom uita la El ca Pilat și ca fariseii, nu vom putea mărturisi pe Hristos, nici nu vom avea curajul și eroismul necesar ca să luptăm împotriva vrăjmașului nevăzut și împotriva vrăjmașului din noi înșine.

*Arhimandrit Paulin Lecca,
Adevăr și Pace, Tratat teologic,
Editura Bizantină, București, 2003* ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 3-10 FEBRUARIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 3 februarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zahau) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 6 februarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 8 februarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ³⁰	Sfânta Liturghie Vecernie cu Litie, Acatist
Sâmbătă 9 februarie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 10 februarie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 17-a după Rusalii (a Cananeencei) - Utrenia, Sf. Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2019 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI